

Podgurka

Sem jamarka prava
in mene nikoli
ne ustavi nobena jama.

Si opremo nase naložim,
še čelado na glavo posadim
in se v nobeno jamo ne bojim.

Prižgem si svetilko,
pripnem se na vrv
in korajžno iščem novo odkritje.

Na vrvi že visim in čakam,
da v globino se spustim;
kjer čaka me nov svet, drugačno življenje,
tihe lepote notranje zemlje.

Že spuščam se v brezno,
je mokro in tesno
in nikoli ne vem,
kaj čaka me v njem.

Ko pridem do dna,
zagledam kapnika dva,
iz njiju pa voda kaplja
in se v sijaju lesketa.

Prva dvorana velika je bila,
a druga še večja kot ta;
med njima pa ozka ožina,
ki nikoli ne spravi me s tira.

Hodim in hodim po jami
in se popolnoma predam bogati naravi,
edinemu svetu, ki še v miru in tihi lepoti živi,
ter človeka vedno sprosti.

Ko pridem do dna, kjer jama se konča,
mojega veselja je konec.
Saj si želim, da čim globlje v jamo se spustim
in si nov globinski rekord pridobim.

In takrat, ko se jama konča,
vrnem se tja, kjer sem že bila.
Zapuščam tihi podzemni svet,
ki želim si ga spet in spet.

*Tanja Rukše
Ljubljana, 1992*

Tanja.

Foto: Mihael Rukše